

TIL
FRØKEN SOFIE THURØE
Hellerup
17.8.1935.

Kære Sofie.

Du er dog et snurrit Fruentimmer. Lad mig til Bevis for denne Paastand antegne nogle Data. Da din Fader døde i Krigsaarene, efterlod han Dig en rund Sum, jeg antager ca. 70.000 Kr., for hvilke Du kunde leve et sorgfrit Liv. Men denne rolige Tilværelse behagede Dig ikke. Du blev grebet af den farlige Mani, som dengang var paa Mode, og som [s. 65](#) hos Dig blev til en fix Idé. Du spekulerede med dine Penge. Og skønt Du ikke forstod Dig mere paa Kurser og Omsætning end en graa Kat, gik Du daglig personlig paa Børsen og satte i Løbet af kort Tid paa Grund af din forbryderiske Uvidenhed — tilgiv Udtrykket — paa lidt nær hele din Formue overstyr. Harald og jeg anede Intet om dine Transaktioner, før Du en Dag betroede os dit Uheld. Du havde blandt Slægt og Venner ingen nærmere at ty til end dine to Fætre. Harald skaffede Dig gennem sit indflydelsesrige Bekendtskab en Lotterikollektion, af hvis aarlige Indtægt Du beskedent kunde leve. Du tog yderst vrangvilligt mod vor Haandsrækning og isolerede Dig i de kommende Aar haardnakket fra din Familie. Harald og jeg har tidt spurgt os selv og hinanden om Aarsagen til, at Du uden Forklaring, trods venlige Indbydelser fra vor Side, tog Afstand fra alt Samkvem med os. Vi havde dog i de unge Dage tilbragt fornøjelige Timer i hinandens Selskab. Vi gisnede, om [s. 66](#) Du kanhænde fandt det Livsophold, vi havde skaffet Dig, for pauvert, og at Du muligvis ventede, at vi, i vore gode Stillinger, yderligere burde staa Dig bi, lad os sige, for Exempel med en mindre Aarspenge. Men vi fristedes ikke til oftere at skride ind, da Du med umiskendelig Tydelighed havde afskaaret Forbindelsen med os.

Da hænder det, at Harald en Gang sidste Efteraar paa et Besøg hos Familien i Møgeltønder erfarer, at du i et Brev til Svoger Gram har beklaget Dig over den himmelraabende Hensynsløshed, der var blevet vist Dig fra Haralds og min Side. Men i samme Brev erklærer Du, for at undgaa al Misforstaaelse, at Du Gudskelov ikke trænger til vor Hjælp hverken i Penge eller paa anden Vis.

For at sige Dig det i usminket Oprigtighed — dine Udtalelser gjorde intet nævneværdigt Indtryk hverken paa min Broder eller mig. Men da vi huskede, at Du den 14de August fyldte 70 Aar, besluttede vi at lade høre fra [s. 67](#) os og sendte Dig, ledsaget af nogle venlige Linier, en Fødselsdagsgave paa 200 Kr. som Tegn paa, at vi ikke havde glemt Dig.

Men hvad sker ? Igaar modtager jeg et Brev fra Dig — den »storsnudedede« Dommer vil Du ikke værdige et Ord — og i Brevet takker Du end ikke for vor Gave (som Du dog gør os den Ære at modtage), men frabeder Dig for Fremtiden alle lignende »Almisser«. Du ønsker ikke at tage imod. Denne Ytring forklarer mig din Adfærd fra det Øjeblik af, da Du altsaa tvang Dig til ikke at afvise den Bistand, der blev ydet Dig gennem Kollektionen (skønt Du selv har bedt om den).

Kære Sofie, jeg veed, at Du er en dybtfølende Christensjæl, eller ialfald selv anser Dig for at være det. Og som saadan elsker Du at »give«. Du gaar rundt i din Hellerupske Menighed og læser højt for syge og ensomme Mennesker; Du har af dine smaa Midler sparet sammen til en Radio, til hvis Underholdning Du indbyder dine fattigt stillede

Venner, [s. 68](#) og Du strikker baade Udvendigt og Indvendigt til trængende Børn. Da Du bærer vort ikke almindelige Navn, kan vi ikke undgaa nu og da at høre Et og Andet om din Færden.

Og jeg kender jo det gamle Ord, at Gud elsker en glad Giver. Jeg mener nu, at hans Kærlighed i højere Grad maa gælde en glad Modtager. Hvorfor? spørger Du. Fordi det er sværere at tage imod end at give bort. Det kræver større Selvovertindelse, eller, for at tale i dit eget Sprog, større christelig Ydmyghed at modtage end at bortskænke. Jeg ser Dig ryste paa Hovedet. Hvad kan en Vantro vide om din Christendom? Nej. Men han kan — ikke dømme, Gudbevares — kun advare mod Fristelser, som den menneskelige Forfængelighed har let ved at omvurdere eller besmykke.

Denne lille Prædiken klinger neppe i samme Toneart som den, Du plejer at høre i din Kirke. Den kommer ikke desto mindre fra En, der vil Dig vel, og skal være et lidet Bidrag til [s. 69](#) din Sjæls Frelse. Men selv om denne min Hensigt glipper — een Ting beder jeg Dig om: bliv nu ikke paany fornærmet paa Harald og mig, hvis vi for Fremtiden ikke sender Dig Gaver.

Din hengivne Fætter
Andr. Thurøe.